

LUKÁCS FLÓRA

Képeslap helyett

Zhongshan parknál
egy Sanghaji hostel teraszán
nézek egy szőke göndör francia fiút,
olyan, mint a kis herceg.
Hol hagyta a rózsád?
Fém rózsá, acél rózsá, bomba rózsá,
elkapom a fejem.

Képeslapokat próbálok megírni,
nem jutnak eszembe szavak.
Túl sok körülöttem a nyelv,
egyiket se értenéd,
egyiket se beszélem.

Csak firkálgatok, rajzolgatok,
próbálok elmondani,
amit sehogy se lehet.
Egyre csak azt remélem,
átváltozok.
Ágyadban meztelen fiú
lennék, aki nyugodtan alszik
estétől reggelig,
akinek nincsenek vágások
mellkasán, hasán, lábai közt.

Néha haza kell mennem,
hogy lássalak,
aztán elindulni újra,
hazahordani neked
a világból egy életnek
az emlékeit, ami sose volt,
annak a lakásnak a tárgyait,
ami sose lesz a miénk.

Csak akkor nehéz,
ha néha rájövök,
hogy nem vagyok.

Punk Piéta

Egy fiú testét, a szerelme testét tartja,
 aki ölében hever széttárt karokkal,
 oldaláról csíkban csorog le a vér,
 feje hátra bukva,
 ágyékkötője kioldódik és földre hull
 meztelessé válik,
 a lovak meztelességével mutatja magát.
 Körülöttük már gyertyák égnek.

Egy öltönyös férfi tartja,
 lapockái alatt egyik karja,
 másik kezével combját fogja át.
 Kikezdzhetetlen a kép,
 nem mozdítható.
 Nincs eleje,
 vége sincs.
 Nem kezdődött el
 és vége sem lett.
 Nincs történet csak összetartozás.

Egyetlen seb az arca.
 Egy vörös köntösben ül
 kilencvenkét évesen
 kifestve, kezében egy kötet
 a test helyett.

Fém

Szerelmem szerelme keze kezem után matatott.
 Köztük csak szex volt,
 közöttünk csak az lehetett volna.
 Szilánkos átszakított üvegablak
 az egész, amit egyszer nekik adott
 tisztánlátáshoz az úristen.
 Részeg testükkel szakították át.

Vagy ezernyi partra sodort kagyló
 egy ember felhasított talpai alatt.
 Fekete tükör, amiben se ők nem látszottak,
 se én.
 Csak az eső volt közös egy temetőben.
 Csak a tagadás maradt.